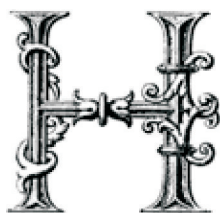

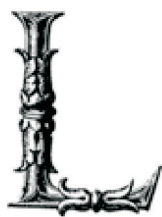
isto zpěvy

text © Le petite rire 1999

ilustrace © Cyril Bouda 1966

*radba šedých mraků na tmavém nebi ponuře kvete
Zeleň stromů, běl květů a smích v očích dítěte
Jen slyšte, teď život sám příběhy vypráví
Teď, když kosa let náhle zamířil do trávy
Ševel vod stříbrozlatých ošeptává kameny
Kráčím jasnostinným lesem, dýchám vzduch plamenný*

*lístečky stromů padají
jak ztracené penízky
na úsměvu mi cinkají
když kráčím remízky
a zlato s větví padá*

*Nad kopcem těžknou hřbety mraků
závoje slunečních paprsků mizí
a nad pěšinou vidím letět straku
do světů, co zdají se tak cizí
tak vzdálené, jak Čas sám*

*Šumivý listopád laská mé oči
jen tak stojím dojatý tou krásou
zarudlý vodopád Slunce otočí
nic se nebojím, prodchnutý láskou
k Životu*

*tmavý koberec listoví padla bota těžká
výkřik zmrazil větvooví, zasténala přezka
zasupěl černý kůň, mocně hrábl kopytem
sychravá mlha bílá halila chladnou zem
průzračný les a průzračný dusot
naděje šťvaná párem těžkých bot
mrazivé zlo opanuje nenávist studená
smrtící kouzlo dechem černým znamená
černý spánek, jen chladivá smrt
už žádný vánek nevstoupí v hrud'
dávného krále z dávné pověsti
posla zkázy, nemoci a neštěstí*

*ítr vysušil mou tvář
A zaryl se do ní vráskami
Nedbale zhasil očí zář
Zapomněl na moje laskání
A krutě štípe do prstů*

*Nad hlavou přejasná nebesa
Mraky vyfoukané do dále
Zoufale volají do lesa
Vzpomeň jak jsme se poznali
Kdesi v temném hvozdě*

*Nad strništi skučí meluzína
Z mého nitra dlouhý vzdech
Smutná únava nikdy neusíná
Otevřená jak větru dech
Na širých pláních lysých hor*

*časech dávných, šerých,
my pod hvězdami tančili
na pavučinkách vetchých,
náš smích v rosu pad, na chvíli*

*Jak líbezný byl tvůj hlas
ach, Nimrodel, má lásko bílá
v listí se třpytil zlatý vlas
mé srdce žalem zpívá
kam padla slova šeptaná*

*V lukách svěží trávy my poznávali svět
v bělosti kvítí simbelmyně my chtěli posedět
ach, Nimrodel, má lásko bílá
nad vodopádem nebe svítá*

*Šedou plachtu vítr vzdouvá
ten, který čechrával koruny stromů nad námi
mé touze hradby bourá
oracím se pro tebe, lásko má, obklopen vlnami
ach Nimrodel, má lásko bílá
kam zmizelas, vodopád smutně zpívá*

*stromy se sklánějí
nad pokosenou trávou
šumí teď s nadějí
a se zelenou barvou
se vesele zasmějí*

*V podvečerním zamyšlení
křik sokola protal šero
a když sluníčka řevavění
mezi stromy odumřelo
les zněl zvuky veselání*

*Lesní královna slaví
Další večer pod hvězdami
a najednou se tmavý
hvozd světlí cestami*

*Tam putuje sličný lid
Kdo chce, najde veselí
Kdo chce, najde klid*

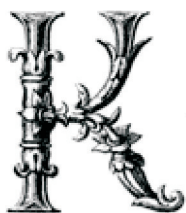

*P*astelové stíny soumraku
rozechvívají usazené oči
jen nebesa plná přízraků
krovaví odvěkými stíny noci
a Slunce tiše vychládá

*V*ětr dopěl podzimní chór
i lkaní mokrých orb již zešedlo
uvadlý leží trávy stvol
k obrazu svítání usedlo
a teplo rychle vykrádá

*P*obledly tváře hvězdných mraků
v ochablém šeru živé bezmoci
vzatažené jsou ruce žebráků
ke hvězdám, jimž už není pomoci
jasně zářily zamlada

*T*ak čeká osamělý tvor
až jedinkrát jej pohltí světlo
víly prchnou z úbočí hor
ve tváři utrpení odkvetlo
zamrzá krásná zahrada
v záplavě bělostné nádhery

*aleidoskop šedých ornamentů
prosvítá katedrálou modré duše
světice pět vzácných momentů
co šplíchají na srdce barvu tuše*

*Kámen po kameni obracím
posílám úsměvy kouskům mechu
z plamenů oči vytrácím
hřeji své srdce v dračím dechu*

*V zlatorudém oceánu samoty
proplouvám bezbřehými tichy
těším se z bledě lidské slepoty
jen jasný život je tak lichý*

*paprscích podzimního Slunce
vyhřívám perutě svých snů
vírům zlatého prachu unce
přichází konec krásných dnů
a stíny se neúprosně dlouží*

*Na modrošedých nebesích
vánek beránky prohání
doubravou lehce zvoní smích
naslouchám stromů volání
překrásný smutek se duší plouží*

*Obzor zastřel závoj mlhavý
šum podvečeru pěje horami
krajem stoupá příliv krvavý
kapky deště po listí vyzvání
tam, kde život sám hovoří
o zpěvu, smíchu a tanci se smrtí*

*tožím sám v poli
hory okolo se svírají
bez listí jsem, holý
lidské hlasy ve mně zmírají*

*Stíny mraků jak ostrovy
ve slunečním oceánu
snad přijde čas mé obnovy
snad zase někdy povstanu*

*Můj stín se dluží
vítr vyje ve větvích
po šeru toužím
ať skončí radostný smích*

*Tichý zvláštní strom
beze stínu, beze jména
bije do mě hrom
mé oči jsou vodní stěna*

*ítr prohání spadané listí
po prázdných ulicích rána
meluzína pochmurně si sviští
nad stromy křičí vrána
a vítá nový tichý den*

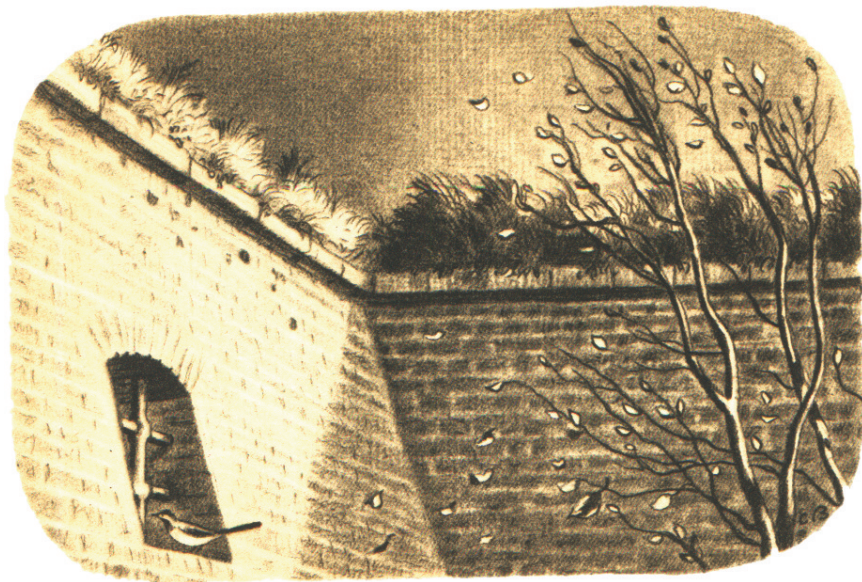
*Lehounké šumění deště
přichází s bledým úsvitem
kolikrát vdechnu ještě
vůni rána se šedým přísvitem
rozpustím v srdci černý sen...*

*Ševelení stromů utichá
ranní mlha cestičkami kráčí
jantar na kmeni zasychá
a na povadlém bodláčí
rozkvétá namodralý len*

*edomodré hebké ruce mraků
hladí mou mokrou tvář
koukám vstříc moři červánků
vdechuji zlatou zář
a listí mi rudne ve vlasech*

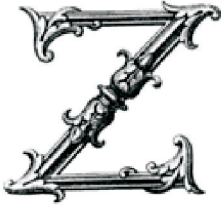
*Pod jabloňovou víní postávám
hřejivé slunce zapadá
když kouzlem šumu ticho otvírám
v srdce mi zpívá zahrada
zahrada úsměvů
a tisícleté ticho*

*Tančíme po loukách plných rosy
zakletí v jediné vzpomínce
slyšíme nad námi zpívat kosy
házíme smutky do zlaté mince
a platíme, platíme životu*

*Ze stromů padá šustot listů
ostríc napjatým pavučinám nebe
tam vítr zvesela si soviští
žijeme tady jen pro sebe
pro tichou, tichou samotu.*

*hloubi mé duše promlouvají
pocity hudebníků jiných staletí
nejsem to já, kdo vede mou ruku
aby psala, jak doznívají
struny v srdcích jako prokletí
člověka, co nemá ani kousek zvuku*

*Šedošedý den mi drnká na duši
mé oči se mhourí únavou
a jediný zvuk slyším pořád
hustá krev ve spáncích mi buší
a jak protéká hlavou
vesmír dostává nový řád*

*Žiju myšlenkou, co dávno už zemřela
stínem úsměvu nakresleném na tváři
ale vevnitř je smutek vodopádu
kdysi dávno potkal jsem anděla
a od té doby mé oči někdy září
v pustých krajinách listopadu*

*aslouchám řeči větru v korunách
útržky slov s listím padají
rudá krev se roztéká po runách
v kameni vyrytých potají
sladké, sladké je snění*

*Když sním o divukrásných údolích
s blankytným závojem z nebe
teskně se vznáším po hnědých polích
diamant mi připomíná tebe
příliš krásné je snění*

*Mračná opona zatáhla nebe
poslední paprsky pohladily tvář
vůtr co hrál můj úsměv teď zebe
zahořkle cítím jak krásný to byl lhář
sliboval kuropění*

a přišla

tichá

*deštivá
Noc*

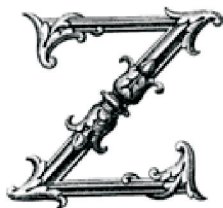

*tíhlé kmeny topolů
Žalostně praskají ve větru
Jenž fouká do stvolů
Písničku mrtvého kabaretu
Chmurně se táhnou večery*

*Rezavě vybledlá tráva
V táhlém skučení meluzíny
Tichounký šepot vydává
Neozhledný je obraz zimy
Bez bělostné nádhery*

*A ani slunko zpoza mraků
Nevykreslí úsměv na mou tvář
Ani krásné chvění červánek
Nenavráť jasnou, milou zář
Tak těžké je být veselý*

*Tolik jizev na srdci
Zpívá o harfě a o strunách
Na které hrají vrabečci
Ukrytí vysoko v korunách
Těch nejzácnnějších vzpomínek*

*latorudý rozbřesk čerí hřbety vln
pohoří mraků klesá za obzor
za mými zády šeptá vítr z dun
přináší stříbro vláhy, děsí od hor
do soli Stojzeří*

*Jasně síchory vln v duši šeptají
křik osamělých racků zní nad vlnami
tichým kouzlem okamžiku dech jen zatajím
stojím na orchołku veliké tsunami
a srdce, srdce rychle tepe*

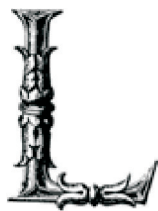
*V kalužích mělkého světla útes plá
v cizí kraj prchla šedivá oblaka
nad pastvinou očí kadeř vlasů vlá
a probouzí věky starého tuláka
ze snění v příšerí*

*Rozbořenou citadelou bríza zpívá
modré nebe protála hvězda planoucí
v tichém koutku osamění se skrývá
jas, radost a překrásný smích nehynoucí*

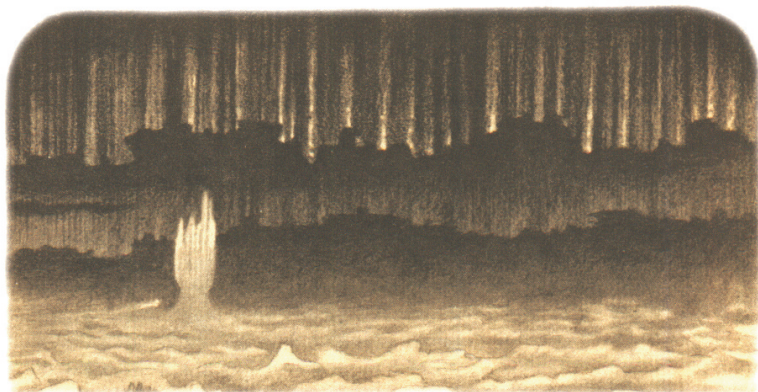
*Temná zeleň stromů
které se koupají
ve vlnách světla Měsíce
barví stíny domů;
trávou se zmítají
nárazy noční vichřice
Ó oznešená Noci
bouře a blesky mi chybí
žiji nádhernou mocí
mlhavý dech se mi líbí
krásně dává teplo světu
Vesmíre nad mou hlavou
těžce tepeš dechem vzduchu
ovšak zuřivým pohledem smetu
co křičelo únavou
v hodině dávných duchů.*

*ežíme u jezera tichých vod
zajati chvilkou štěstí
koukáme na žířící zlatý bod
jediné blízké hvězdy
a hladina je mrtvá jako sen*

*Procházíme vesmírnými labyrinty
naše oči navždy jsou ztracené
úsměv zamrzl na tvářích s hyacinty
smaragdy, tak krásné, tak bezcenné
zas uprchl další překrásný den*

*Rosou zdobené listky zlatých stromů
probouzí k životu spící srdce
duní hlasy tisíců krásných zvonů
zapomněli jsme, život chutná trpce
nemůžeme se hnout tam ani ven*

*odní víla se směje
kousek od mého srdce
dlaně mé šálek hřeje
a vítr vane prudce
dunou z pouště, kterou polykám*

*J mrtví z hrobů vstali
pro potěchu ze žití krás
do tance se náhle dali
když zpívali, cítil jsem mráz
úsměv se steskem jako drahokam*

*Zelené smaragdy pro potěchu oka
tichý úsměv na zahrátí duše
západ rudého Slunce skořici fouká
nese z věků starých kartuše
z nich studnice přátelství odmykám*

*e vráskách kmene úsměv ukrývám
hledím ze záplavy listů
souznění v duši tvé otvírám
svou šelestivou písni*

*Opíráš se o mé tělo
já stíním tvoji tvář
listoví se zachvělo
tvůj úsměv krásí zář*

*Hledím na milence pode mnou
a tiše se na ně usmívám
někdy přijdou, někdy odejdou
střežím je a zakrývám*

*Na Měsíci, na Slunci, ve svitu hvězd
s větrem tančím, sladce zpívám
skrývám důvěřivou lidskou čest
v bouřích, dešti lásky hlídám
svými věkovitými rameny
proháním beránky po nebi
kdo přijde teď, kdo přijde sám
odehnán, samotný a nepozván?*

*řevrácené vozy hoří
po zemi tečou proudy rudé
obloha blýská bouří
ovšude je plno temné krve*

*Úvozem kráčeji fantastické stíny
V patách válce supi obcházejí
Krev na marodérské dýce od hlíny
Vojska supi lidští provázejí*

*Tichá bojiště, sladký van
Pomalý rozklad mrtvého snu
Na pole přišel morový pán
Lupičům krátí spěchání dnů*

*Vzrostlé lány obilí
Kosila tu bledá útlá paní
Lidské děti se tu pobíly
Málo jen nedohlédlo na ni*

*Slunce zmizelo za sloupy kouře
Šarlatová obloha, nachový obzor, pole rudé
Zaplálo, zemřelo neštěstí, hoře
Země spálená, toť vše, co po nich zbude*

*ramínek slunečního paprsku
veplouvá otevřeným okénkem
a víří zlatistá zrnka prachu
plamínek lampy vyprskl
a zahnal stíny strachu*

*Malounká záplava Slunce
lehounce otírá starý stůl
jen knihy se topí v temnotách
v těch, co tryskají z mého srdce
každým krokem v černých šlápotách*

*Přehlížím zaprášené cestopisy
a pohledem spočívám na jediném paprsku
tak tichý, jako milý společník
je se mnou - dnes, jako kdysi
na stěně hladí starý převlečník*

*Malý proud světlého jasu
doputoval k šeré zdi
zachvěl se, pohasl a odešel
sedím, vzpomínám jeho krásu
poledne se proměnilo v podvečer
jednou za rok ve stejný podvečer*

*ech ztraceného jitra
vychází z prsou mých
ze zamrzlého nitra
zbyl sežehlý jen vích
a rosa na tvářích*

*Horizont přikrytý mraky
chověje se zlatorudým přílivem
přitahuje moje zraky
starou myšlenkou skálu rozbijem
a nebe se spojí se zálivem*

*Vstříc šeru dávných vzpomínek
obracím oči jasné
tu a tam kmitne ohýnek
kde cosi bylo krásné
jednou blikne... a zhasne*

točky let minuly od dob, kdy mocní pánové třímali v rukou meče. Zapadlé dávno jsou zpěvy hudeců, rozverní trubadúři již nechodí zelenými úvozy. Na jejich loutny usedly závěje prachu, stejně jako ty, co zdobí šperky krásných paní. Dávno mrtvá je krása, která probouzí úctu a dává romantické sny mladým duším.

Dnešní věk se utápí v oblacích černé mlhy, spěchu a šedi. Kdo si dokáže najít byt jen malou chvilku na odpočinek, smích, na posezení pod korunami stromů? Kdo se potěší pohledem na pestré barvy oblečení, náhlé zazáření očí nebo zázrak úsměvu?

A přece i dnes se najdou takoví lidé, S úsměvem procházejí šediivými městy i zbytky lesů, paní oblečené v sametová roucha a šperky, pánové vystrojení ve zlacených tunikách a pláštích s mečem po boku. Smějí se – a smějí se navzdory; také se vysmívají. Ale jsou citliví – a něco jim v životě kolem nich chybí. Něco, co hledají a vytvářejí. Krásné vzpomínky a krásné prožitky. I dnes, stejně jako včdycky, musí mít spanilá dáma svého ochránce. I dnes, stejně jako včdycky, se toulají světem bludní rytíři. Smutek, smích, zpěv i láska. To vše žije a mění se málo skrz oponu věků. Šalomounův smutek a dětský smích, zpěv potulného pěvce, rozum a cit – to vše žije hluboko v nás.

A my, rytíři dneška, střežíme a milujeme, s taseným mečem v ruce vnášíme i do temných domů paprsek naděje, i tam, kde se zdá, že už není pomoci. Kopím našeho snu probijeme i ten nejtordší krunýř nejistoty a náš smích zahlaholí nad našimi činy v den jejich dokonání. V den, kdy se krásné sny promění a začnou žít kolem nás – a v nás samotných.

Norman knyght

Le petite rire